

Jún

OVOCIE DUCHA SVÄTÉHO

VI.

TRPEZLIVOSŤ

Čakanie v premávke, čakanie na výsledky skúšky, čakanie na budúceho manžela, manželku, čakanie na vyriešenie životnej situácie... To všetko si vyžaduje veľkú dávku trpezlivosti, ktorú často nemáme. Sme zvyknutí, že je všetko v pohybe, sme zameraní na efektivitu, praktizujeme multitasking a zároveň sme veľmi nepozorní. Všetko je dostupné a rýchlo vyhľadateľné za pár sekúnd a niekoľko klikov. Už nestačia krátke textové správy, posielame skratky a emotikony. Informácie nechodíme vyhľadávať do kartotéky v knižnici, ani si ich nenalistujeme v encyklopédii, lebo Google má vždy na všetko odpoveď. Smartfóny nám internet vložili do vrečka. Napriek automatickým práčkam, umývačkám riadu, mikrovlnkám, máme stále pocit, že nič nestíhame. Automatizácia a nové technológie nám mali získať čas, no my ho vo veľkom strácame. Aj preto, že ho nevyužívame na správne veci. Nedávna štúdia ukázala, že priemerný používateľ iPhonu sa svojho telefónu dotkne 2 617-krát denne. Ak by sme zobrali len vekovú skupinu mladých ľudí, je číslo dvakrát vyššie. Dizajnéri sociálnych sietí ich vedome programujú tak, aby to u používateľov podporovalo rozptýlenosť a závislosť, aby si získali čo najviac ich času a pozornosti.

Horšie je, že aj Pána Boha by sme chceli „zefektívniť“, aby sa prispôbil modernej dobe, aby konal rýchlejšie. Ale na neho to zjavne neplatí. V duchovnom živote má všetko svoj čas a uponáhľanosť je jeho nepriateľom. Boh je láska a láska si vyžaduje veľa času. O tom by vedeli rozprávať rodičia, zaľúbení aj dobrí priatelia, každý vzťah si vyžaduje čas. Svätý Pavol v Liste Korinťanom ako prvý atribút, ktorým definuje lásku je: „*Láska je trpezlivá...*“ (1 Kor 13, 4). Nehovorí sa ani o bežaní s Bohom, ale o kráčaní s Bohom. Lebo Boh je láska. On nás pozýva žiť v prítomnom okamihu naplno a vedome a pozorne. Samozrejme, že sú chvíle, kedy je potrebné sa ponáhľať, hlavne ak ide o to niekomu pomôcť, ale to je niečo celkom iné ako chronický zhon, ktorý už dnes považujeme za normálny.

Trpezlivosť je však oveľa viac, ako len schopnosť čakať. Slovo trpezlivosť nám už samo o sebe napovedá, že toto ovocie Ducha Svätého súvisí s utrpením. Trpezlivosť potrebuje človek, keď trpí. Latinské *patientia* nám pripomína slovo pacient – teda človek, ktorý je chorý, ktorý znáša nejakú bolesť a musí absolvovať proces liečenia a uzdravovania s odvahou a statočne. Každý z nás má skúsenosť s trpezlivosťou a hlavne s jej nedostatkom. Diabol neustále pokúša človeka, aby stratil trpezlivosť. Spomeňme si na starozákonného Jóba, ktorý, hoci nebol Izraelita, s obdivuhodnou vytrvalosťou a trpezlivosťou niesol svoj údel a hoci prišiel o majetok, deti i zdravie, nereptal voči Bohu. Preto je Jób pre nás vzorom trpezlivosti v znášaní kríža. Aj apoštol Jakub vo svojom liste kladie Jóba za vzor vytrvalosti v ťažkých chvíľach: „*Hľa, blahoslavíme tých, ktorí vytrvali. Počuli ste o Jóbovej vytrvalosti a videli ste, ako to Pán ukončil. Lebo Pán je milosrdný a milostivý*“ (Jak 5,11).

Trpezlivosť ako ovocie Ducha Svätého nás robí účinne účastnými na tajomstve kríža. Trpezlivo znášať bolesť, či už fyzickú alebo duchovnú, materiálnu núdzu, akékoľvek trápenie a obetovať ho v spojení s Ježišovým utrpením, má veľkú moc meniť srdcia, predovšetkým to naše, a je účasťou na spásu duší. Tak, ako to povedal Pán Ježiš sv. sestre Faustíne Kowalskej: „*Spájaj svoje malé utrpenia s mojím bolestným umučením, aby mali nekonečnú hodnotu pred mojou velebou*“ (Den. 1512).

Čnosť trpezlivosti potrebujeme predovšetkým vtedy, keď neprichádza úľava, keď sa nejaký problém tiahne príliš dlho a nedostávame pomoc, akú by sme si želali. Ako sa povie, keď nevidíme svetlo na konci tunela. Vtedy prichádza diabol s pokušením odvrátiť sa od Boha, upadnúť do smútku, ktorý je pre dušu veľmi nebezpečný. **Sv. Tomáš Akvinský hovorí, že trpezlivosť je cnosť, ktorá nám pomáha nepodľahnúť smútku na našej ceste k dobru, na ceste dosahovania nášho cieľa.** Čnosť trpezlivosti nás spája s Bohom vtedy, keď sme v tme a pomáha nám odovzdať sa do jeho starostlivých otcovských rúk. Táto ochota zveriť sa Božej prozreteľnosti v tajomstve kríža je ovocím Ducha Svätého, je čnosťou trpezlivosti. Aj Pán Boh je predsa trpezlivý s nami. Ako dobrý rodič, otec alebo matka so svojim dieťaťom, ktoré sa učí chodiť. Chápu, že neustále padá, lebo sa ešte len učí. Nerozčuľuje ich to, nie sú netrpezliví, ale pomáhajú mu a povzbudzujú ho, pretože ho majú radi. Trpezlivosť je prejavom lásky. Alebo inak povedané: Láska je príčinou pravej trpezlivosti. Trpezlivosť potrebujeme nielen s **druhými ľuďmi**, ale aj **sami so sebou** a tiež s **Pánom Bohom**.

TRPEZLIVOSŤ S BOHOM

Aj Pána Ježiša pokúšal diabol na púšti (porov. Mt 4, 1-11), aby stratil trpezlivosť a ukončil svoje trápenie. Lákal ho, aby to urýchlil, aby premenil kamene na chleby, nasýtil sa a opustil to nehostinné miesto. Pán Ježiš často hovoril: „*ešte neprišla moja hodina*“, pretože vždy trpezlivo konal tak, ako to bolo v pláne nebeského Otca a čakal, kým nadišiel ten správny čas. V tom je nám Pán Ježiš obrovským príkladom trpezlivosti s Božími zámermi, Božím časom, jeho vôľou. Ochota pýtať sa: „*Čo chceš Pane, aby som urobil?*“ zahŕňa aj otázku: „*Kedy to mám urobiť?*“

Netrpezlivosť nás zvádza k rýchlym rozhodnutiam. Nedokážeme vyčekať a chceme rýchlo vidieť výsledky. Zdá sa nám, že Pán Boh je akýsi pomalý. A my by sme chceli mať odpoveď hneď a zaraz. Netrpezlivosť sa často prejavuje aj v našej modlitbe. Tak ako to až príliš smelo vyjadril žalmista: „*Prebud' sa, Pane, prečo spíš? ... Vstaň Pane, pomôž nám.*“ (Ž 44, 24; 26b). Aj starozákonným prorokom sa často zdalo, že Boh si dáva načas. Podobne musel aj sv. Peter varovať kresťanov vo svojom liste, že prídu posmievači, a budú hovoriť: „*Kde je ten jeho prisľúbený príchod? Ved' odvtedy, ako zosnuli otcovia, všetko ostáva tak, ako to bolo od počiatku stvorenia.*“ A vysvetľuje: „*Pán nemešká s prisľúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká; on je len trpezlivý s vami a nechce, aby niekto zahynul, ale aby sa všetci dali na pokánie*“ (2 Pt 3,4; 9). Ak sa nám zdá, že Boh čaká, je to jeho zhovievavosť voči nám, jeho milosrdná láska.

Preto, ak Boh zdanlivo neodpovedá na naše modlitby, neznamená to, že je pomalý, alebo príliš zaneprázdnený, alebo že práve oddychuje. Len sa jeho čas nezhoduje s našim časom. Ak nám nedá to, o čo prosíme, alebo nám to nedá hneď, budme si istí, že má pre nás lepší dar alebo lepší okamih. Čakať na Pánovu odpoveď znamená dôverovať.

V bavorskom Altöttingu visí na milostivej kaplnke aj votívna tabuľa s týmto textom: „*Ďakujem ti, svätá Panna Mária, za to, že si ma 18 rokov nevypočula, ale vďaka všetkým skúškam a sklamaniam si ma naučila modliť sa.*“

TRPEZLIVOSŤ SO SEBOU SAMÝM

Často bývame znechutení sami zo seba, keď sa nám nedarí prekonávať naše slabosti, alebo si plniť predsavzatia. Trpezlivým nemôžeme nazvať niekoho, kto „zvláda“ smútok a ťažkosti tým spôsobom, že ich prenáša na druhých. Trpezlivý človek je ten, kto nesie životné ťažkosti a smútok z nich plynúci tak, že ich na oplátku nespôsobuje iným. Svätý František Saleský hovorí: „*Čo ťa vynesie najvyššie je trpezlivosť so sebou samým.*“ Vo svojom diele Filotea píše: „*Porekadlo hovorí, že pomalé*

liečenie je najistejšie. To platí aj o duchovnom živote. Zlo prichádza rýchlo ako na rozprávkových lietajúcich koňoch, ale odchádza pomaly, z kroka na krok. Preto duchovný život vyžaduje veľa trpezlivosti a odvahy. Aké je to žalostné, keď niektorí po niekoľkých úspešných začiatkových krokoch v duchovnom živote vidia ešte mnoho svojich slabostí a nedokonalostí a dajú sa tým znechutiť a pomýliť, ba skoro by chceli všetko zanechať a vrátiť sa na staré cesty.“

Učítelia duchovného života nám dávajú mnohé dobré rady, ako mať trpezlivosť so sebou samým, lebo ju má s nami prvom rade Pán Boh, ako to napísal napr. Romano Guardini: „Trpezlivosť je spôsob, akým Boh odpovedá na našu slabosť, aby nám daroval čas na zmenu.“

O tom hovorí Pán Ježiš aj svätej sestre Faustíne Kowalskej: „Je mi nesmierne milé tvoje pevné rozhodnutie stať sa svätou. Požehnávam tvoje úsilie a dám ti príležitosť posvätiť sa. Buď obozretná, aby ti neušla žiadna príležitosť, ktorú ti podá moja prozreteľnosť na posvätenie. Ak sa ti danú príležitosť nepodarí využiť, nestrácaj pokoj, ale hlboko sa poníž predomnou a s veľkou dôverou sa ponáraj celá do môjho milosrdenstva. Takto získaš viac, než si stratila, lebo pokornej duši sa hojnejšie dáva, viac než ona sama prosí...“ (Den. 1361).

Ak sme sa rozhodli ísť za Ježišom, potom musíme dodržať aj jeho tempo. Dokonca nás pozýva kráčať spolu s ním pod jedným jarmom, keď hovorí: „Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním. Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom; a nájdete odpočinok pre svoju dušu. Moje jarmo je príjemné a moje bremeno ľahké“ (Mt 11, 28-30). Jarmo sa používa pri orbe a to je práca, nie odpočinok. A predsa nám Ježiš neponúka ležadlo, alebo hojdacie kreslo, aby sme si odpočinuli, ale spoločné kráčanie pod jedným jarmom. Ako dve ťažné zvieratá na poli zapriahnuté plece pri pleci, tak môžeme aj my kráčať životom po Ježišovom boku, pričom On nesie celé bremeno a my máme na ňom účasť. A kráča sa jeho tempom.

TRPEZLIVOSŤ S BLÍŽNYM

Každý deň máme možnosť rásť v čnosti trpezlivosti, rozvíjať tento dar a upevňovať ho, a to nielen keď príde mimoriadne ťažká situácia, ale práve v každodenných situáciách, v kruhu svojich najbližších. Pokojne čakať na autobus, aj keď mešká, vystáť si radu na pošte, byť zhovievavý k pani predavačke, nechať niekoho dohovoriť, aj keď máme chuť mu skočiť do reči, alebo si vypočuť ten istý príbeh už po tretíkrát a nedať druhému pocítiť, že ma to nudí, nebaví, alebo že sa ponáhľam, znieť plačúce dieťa, nepriaznivé počasie... Nájsť si čas na spoločné stolovanie v rodine, nereagovať podráždene na manžela, manželku, len preto, že nestíham splniť všetky úlohy, na ktoré som sa podujal. Tu potrebujeme ovocie Ducha Svätého, aby sme dokázali znieť určité veci, aby sme vydržali nepohodu, aby sme vytrvali v láske.

Pán Ježiš tiež mával plné dni. Ale nevieme si ani len predstaviť, že by bol vystresovaný, netrpezlivý, žeby bol nepozorný pri rozhovore s nejakým človekom a počúval ho len tak „na pol ucha“, alebo ho poslal za niektorým z učeníkov, aby to vybavil za neho, lebo on už musí bežať niekam inam. Pán Ježiš, ako sa zdá, nemával naponáhlo. Keď sa mu dostala správa, že jeho blízky priateľ Lazár je smrteľne chorý, „zostal ešte dva dni na mieste, kde bol. Až potom povedal učeníkom: „Poďme znova do Judey.““ Inokedy mu k nohám padol muž menom Jairus a prosil ho, aby prišiel uzdraviť jeho dcérku, lebo umiera. Cestou ho však zastavila žena, ktorá 12 rokov trpela chronickou chorobou a Ježiš jej venoval kopec času. Nikam sa nenáhlil. Ako sa asi musel cítiť v tej chvíli Jairus? Môžeme si predstaviť ako prestupoval z nohy na nohu a jeho pohľad hovoril: No tak poď už! Ale Ježiš sa naplno venoval žene, ktorá sa ho práve dotkla a bola uzdravená. Zdalo sa, že kvôli zdržaniu prišli do Jairovho domu neskoro, dievčatko bolo mŕtve. Ale Ježiš im povedal: Prečo sa plašíte a nariekate? Vošiel dnu a navrátil jej život (porov. Mk 5, 22-43). Keď pozorne čítame evanjelium, vidíme, že Ježiša stále niekto „vyrušoval“. Ale on trpezlivo a s pokojom pristupoval ku každej situácii, ktorú mu pripravil nebeský Otec. Ved napokon čakal 30 rokov na svoje verejné vystúpenie a už na ďalší deň odchádza na 40 dní na púšť.

A keď si povolal apoštolov, tiež s nimi musel mať trpezlivosť, kým sa mnohému postupne naučili. Mal trpezlivosť so zástupmi ľudí aj vtedy, keď sa utiahol do ústrania a oni ho tam napriek tomu našli. Zľutoval sa nad nimi a dokonca pre nich urobil zázrak rozmnoženia chleba a rýb (Mk 6, 30-44).

Pán Ježiš si našiel čas povečerať s priateľmi, kde bol dostatok času viesť hlboké rozhovory. Dodržiaval sabat, deň vyčlenený na odpočinok a uctievanie Boha a židovské sviatky. Ako to vyzerá s našou nedeľou a sviatočnými dňami? Ideme ako na zotrvačník, tým istým tempom ďalej, alebo sa vieme zastaviť a venovať sa Bohu a blíznym?

SV. FRANTIŠEK SALESKÝ

František Saleský sa narodil na zámku Sales v roku 1567 v Savojsku a vo veku 24 rokov sa stal ako jeho otec právnikom. Cítil však, že ho Boh volá, a v roku 1593 bol vysvätený za kňaza. Po protestantskej reformácii si František uvedomil potrebu priviesť tieto duše späť ku katolicizmu. Evanjelizoval tých, ktorí ho chceli počúvať, rozdával letáky o katolíckych pravdách viery a bol ku všetkým láskavý a zmierlivý. Odhaduje sa, že počas svojho života priviedol späť do Katolíckej cirkvi 72 000 ľudí. František Saleský pochopil, že veľké zmeny si vyžadujú čas a čnosť trpezlivosti. S týmto vedomím podnikal všetky možné kroky, aby ľuďom priniesol posolstvo Katolíckej cirkvi. Chodil od dverí k dverám a hoci mu ich zabuchli pred nosom, nezastavilo ho to. Našiel si nový spôsob ako dostať k ľuďom svoje slová. Písal svoje posolstvá na papier a zasúval im ich pod dvere. Venoval sa deťom, a tak si postupne získal dôveru. Často zdôrazňoval vnútornú snahu o dokonalú lásku k Bohu a blížnemu, ktorú zachovával na prvom mieste. Na otázku, ako sa naučiť tejto láske, odpovedal: *„Je to jednoduché. Tak ako sa dieťa učí pomaly chodiť, my sa učíme milovať jednoducho tým, že sa snažíme milovať.“*

JUBILEJNÝ ROK NAJSV. SRDCA JEŽIŠOVHO

Pri príležitosti 350. výročia zjavení Najsvätejšieho Srdca Ježišovho sv. Margite Márii Alacoque otvorili 27. decembra 2023 vo francúzskom Paray le Monial *Jubilejný rok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho*. Pútnické, duchovné, kultúrne a teologické podujatia jubilea s mottom **„Odpovedať na lásku láskou“** potrvajú do 27. júna 2025. Francúzska svätica z kongregácie Sestier Navštívenia Panny Márie, založenej sv. Františkom Saleským, je v Paray le Monial pochovaná, podobne aj jej spovedník sv. Klaudius la Colombière z rehole jezuitov.

Tento jubilejný rok je aj pre nás výzvou nanovo uveriť v lásku Ježišovho Srdca, ktoré je trpezlivé a veľmi milosrdné a ktoré bije pre nás vo sviatosti Eucharistie.

Sv. Margita Mária Alacoque hovorí o obraze Najsvätejšieho Srdca Ježišovho: *„Tento obraz si máme vystaviť doma, ale nosiť ho i v srdci, aby sa tak do ľudského srdca vryla Božia láska a bolo naplnené všetkými milosťami a aby zničil náchylnosť ku všetkým nezriadeným sklonom. Všade, kde sa bude uctievať tento svätý obraz, bude Pán vylievať svoje milosti a svoje požehnanie.“*

V roku 1696, rok pred svojou smrťou, sa sv. Margita Mária Alacoque pokúšala rôznymi spôsobmi a prostriedkami dosiahnuť, aby francúzsky kráľ Ľudovít XIV., nazývaný aj „Kráľ Slnko“, rozšíril posolstvo Najsvätejšieho Srdca Ježišovho obsahujúce štyri prosby: vybudovať k jeho úcte chrám, v ktorom by sa mu mal klaňať kráľovský dvor; doplniť kráľovskú vlajku obrazom Najsvätejšieho Srdca; kráľ sa mal sám zasvätiť Najsvätejšiemu Srdcu; svojou autoritou sa mal pričiniť o to, aby Svätá stolica povolila slúžiť sväté omše k úcte Najsvätejšieho Srdca Ježišovho. Ale nič z toho sa neuskutočnilo. Zdá sa, akoby sa toto posolstvo nikdy nedostalo ku kráľovi. Až o sto rokov neskôr chcela kráľovská rodina odpovedať podľa svojich možností na toto posolstvo. Ľudovít XVI. v roku 1792 prišiel na myšlienku zasvätiť sa Ježišovmu Srdcu, ale urobil to, až keď bol uväznený, a sľúbil, že splní všetky požiadavky oznámené sv. Margitou, keď bude prepustený z väzenia. Ale pre božskú Prozreteľnosť to bolo príliš neskoro. 17. júna 1789, teda presne sto rokov odo dňa, keď Ježiš prostredníctvom svätej rehoľníčky na zasvätenie Francúzska vyzval (17. júna 1689 dostala sv. Margita Alacoque posolstvo Najsvätejšieho Srdca Ježišovho pre kráľa), zvrhlo Ústavodarné zhromaždenie monarchiu a začala éra

revolučnej hrôzovlády – Francúzska revolúcia. Ľudovít XVI. bol 21. januára 1793 popravený gilotínou. Až takmer 200 rokov po výzve postavili Francúzi na Montmatri v Paríži Kostol Najsvätejšieho Srdca (Sacre Cour) a zasvätili Francúzsko Božskému Srdcu. Hovorí sa, že Historia est magistra vitae, ale zdá sa, že ľudstvo je nepoučiteľné. Výzva k zasväteniu a prosba konať pokánie odznela tak ako vo Fatima už pred vyše tristo rokmi vo Francúzsku. Ľudia neuverili, čo malo tragické následky nielen pre ich krajinu, ale aj pre celú Cirkev.

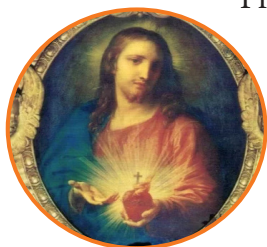
Prvou krajinou sveta, ktorá sa zasvätila Ježišovmu Srdcu bol Ekvádor 25. marca 1874. Tento rok pri príležitosti 150. výročia toto zasvätenie obnovili.

Slávnostný akt prijatia Krista za Kráľa a Pána vykonalí Poliaci 19. novembra 2016 v Sanktuárii Božieho milosrdenstva v Krakove – Lagiewnikach a o deň neskôr vo všetkých svätyniach v Poľsku. Podobný akt bol uskutočnený aj v Peru, keď sa krajina zasvätila Svätému a Nepoškvrnenému Srdcu Ježišovmu. 21. októbra 2016 v Lime peruánsky prezident Pedro Pablo Kuczynski vo svojom prejave povedal: „Z moci mne zverenej, vykonám akt zasvätenia seba, mojej rodiny a Peruánskej republiky do lásky a ochrany Všemohúceho Boha na príhovor Najsvätejšieho Srdca Ježišovho a Nepoškvrneného Srdca Panny Márie.“

OBRAZ BOŽSKÉHO SRDCA

Ako svadobný dar, dostala jedna mladá rodina od rodičov mladomanželky do daru obraz Božského Srdca. Keď mama dávala svojej dcére tento obraz, povedala jej: „Vždy, keď ti bude ťažko, choď k nemu a všetko mu porozprávaj!“ Po niekoľkých rokoch naozaj nastali v manželstve ťažkosti a často prišlo k hádkam. Manželka si vždy spomenula na radu svojej mamy a utekala do izby, kľakla si pred obraz a všetko zverila Srdcu Ježišovmu. Vždy keď tak spravila, cítila, akoby všetka zlosť zmizla a mohla sa pokojne vrátiť k svojmu manželovi a byť k nemu dokonca milá. Vtedy sa aj on upokojil a tak ich Srdce Ježišovo previedlo cez ťažký čas ich manželstva.

BOŽSKÉ SRDCE V KOSTOLE IL GESÙ V RÍME

Predstavený jezuitov páter Dominik Calvi dal v r. 1760 nadanému veriacemu umelcovi Batonimu za úlohu namalovať pekný obraz Božského Srdca. Batoni súhlasil, lebo aj on sám bol veľkým ctiteľom Božského Srdca. No hoci sa modlil a rozjímal, nenašiel vhodné riešenie ako namalovať zobrazenie Ježiša so srdcom. Jedného dňa po svätej omši, pri ktorej na tento úmysel obetoval aj sväté prijímanie, stretol cestou domov žobráka prosiaceho o almužnu. Batoni len zdráhajúc vyhovel jeho požiadavke, pretože mal pri sebe iba celú bankovku a za tú si chcel kúpiť raňajky.

Ako podával peniaz žobrákovi, Boh vypočul jeho prosbu: Žobrák totiž položil svoju ľavú ruku krížom cez hrud' na srdce a zároveň skromne vystrel pravú ruku, aby prijal almužnu. Maliar myslel v tomto okamihu na Krista, ktorý k nám tiež vystiera svoju ruku podľa slov Svätého Písma: „Daj mi, syn môj, svoje srdce!“ (Prís 23, 26). Pompeo Batoni sa po tomto zážitku ponáhlal domov, navrhol obraz a dokončil ho na veľkú radosť jeho žiadateľa. Dnes sa nachádza v kostole Il Gesù v Ríme, kde dostal čestné miesto na nádhernom pravom bočnom oltári. Ďakovné tabuľky svedčia o mnohých milostiach, ktoré sa dostali ctiteľom Božského Srdca, potom ako sa modlili pred týmto obrazom.

PRÍBEH Z ČÍNY

Istý muž dobre pripravil svoje pole, zoral ho a zasial. Po niekoľkých týždňoch bol prekvapený, že semeno vzhádzalo tak pomaly. Na susedovom poli už videl bujný zelený porast. Deň za dňom jeho trpezlivosť slabla. Pre obavy už nemohol spať. Nakoniec dostal bláznivý nápad. Rozbehol sa na svoje pole a začal do výšky ťahať malé, krehké stebľa. Samozrejme, bola to namáhavá práca, ale nakoniec zvládol všetko. Cestou stretol suseda a povedal mu, že pomohol svojmu obiliu vyrásť. Zo zvedavosti sa rozbehli na jeho pole a uvideli, že všetko je uschnuté a zničené. A dedina sa dlho smiala na mužovi, ktorý sa nevedel dočkať.

ĎAKOVAŤ ZA UTRPENIE?

Brazílsky misionár Dalton Alves de Oliveir píše: „Bol som v nemocnici navštíviť chorých.

Prišlo za mnou aj jedno dievča s prosbou, aby som zašiel za jej matkou a porozprával sa s ňou. Doktor povedal, že urobil všetko, čo bolo v jeho moci ... išlo o ženu chorú na rakovinu, ktorá sa nachádzala na prahu smrti. Nikdy by som si nepomyslel, že z tohto stretnutia si odnesiem jednu z najdôležitejších skúseností môjho života. *„Chcela by som vaše požehnanie,*“ poprosila ma chorá. Mala vpadnuté oči, bola bledá a bolo zjavné, že jej choroba je vážna. Bol som presvedčený o tom, že Pán ma tam zaviedol, aby som túto dušu potešil. Po svätej spovedi a počas pomazania chorých jej stekali slzy po tvári. Veľmi sa ma dotklo vedomie, že v tom

momente boli moje ruky Ježišovými rukami, ktoré dali smrteľne chorému človeku útechu. Skôr než som vyšiel von, aby som zavolať rodinu, ticho som jej povedal: *„Dnes Vás navštívil Pán Ježiš, ďakujte mu a nebuďte smutná!*“ – Žena odpovedala: *„Myslím, že patrí medzi veľmi šťastných chorých.“ Takúto odpoveď som nečakal a reagoval som tak trochu zmätene. Keď si to všimla, dodala: „Pred svojím ochorením som nikdy nebola taká šťastná. Tridsaťsedem rokov som pre manželovu neveru a jeho závislosť na alkohole veľmi trpela. Manžel nevedel zvíťaziť v boji s týmito dvoma nerestami. Veľa som sa modlila a prosila som Pána, aby ho oslobodil, aby dokázal zmeniť svoj život. Keď mi diagnostikovali rakovinu, všimla som si, že to mojím manželom veľmi otriaslo a niečo v jeho vnútri sa začalo meniť. Pred niekoľkými dňami ma poprosil o odpustenie za všetko utrpenie, ktoré mi spôsobil. Ale už oveľa skôr som pochopila, že moja choroba uzdravila tú jeho. Moje manželstvo bolo zachránené! Okrem toho aj moja dcéra, ktorá vás zavolala, trpela ťažkými depresiami ... Už viackrát sa pokúšala vziať si život. Ako často som s ružencom v rukách plakala a úpenlivo prosila Boha, aby urobil pre moju dcéru zázrak! Tento zázrak sa potom naozaj stal. Keď som sa v nemocnici podrobila liečbe rakoviny, moja dcéra sa úplne zmenila. Keď som sa ja cítila ubitá, bola to práve ona, ktorá ma rozveseľovala veselými príbehmi a ukázala mi, ako veľmi ma miluje.“* Rozprávanie tejto ženy sa ma veľmi dotklo. A ona pokračovala: *„Musíte vedieť, že môj najstarší syn, ktorý je už 15 rokov ženatý, sa takmer rozviedol. Prekonal krízu viery a chcel vystúpiť z Katolíckej cirkvi, ale jeho žena s tým nesúhlasila. Práve táto situácia ma ubíjala, bola som zúfalá a sklúčená, pretože ja – napriek všetkým utrpeniam, ktoré mi spôsobil manžel, by som nikdy nepomyslela na rozvod. Veľmi často som sa za nich modlila. To, čo moje pery nevypovedali, povedala potom moja choroba. Už tri mesiace je medzi nimi zasa všetko v poriadku. Každý deň chodia ku mne a spoločne sa modlíme ruženec. Môj syn našiel znova svoju vieru. Rakovina zachránila moju rodinu. S požehnaním, ktoré mi Boh dal cez sviatosti, a vďaka radosti, ktorú pociťujem, pretože moja rodina bola mojím utrpením zachránená, môžem teraz zomrieť v pokoji.“*

Nie všetci trpiaci majú tú milosť, vidieť ovocie svojej obety ako táto žena z Brazílie. Avšak žiadna bolesť, ktorú z lásky prijmem a zjednotíme s Kristovým utrpením, sa nestratí. Preto môžeme Bohu vždy, aj v utrpení, ďakovať za to veľké, čo on z našej bolesti a utrpenia nechá vziať!

TRPEZLIVOSŤ MISIONÁRA

P. Maffeus vo svojich *Dejinách Indie* rozpráva nasledujúcu udalosť. Ktorýsi páter ohlasoval vieru v Japonsku na ulici mesta Firando. Jeden pohan, ktorý prechádzal popri ňom, začal sa vysmievať z neho samého a z toho, čo kázal, dokonca napľul misionárovi do očí. Kazateľ si bez slova vybral vreckovku, pokojne si utrel tvár a ďalej pokračoval v reči rovnakým hlasom, akoby sa nebolo nič prihodilo. Jedného poslucháča to veľmi zarazilo. Keď videl trpezlivosť a pokoru misionára, pomyslel si: nie je možné, aby náuka, ktorá učí človeka tolkej trpezlivosti, poníženosti a vytrvalosti, nepochádzala z neba; to musí byť od Boha. Toto malo na neho taký účinok, že sa obrátil. Po kázni šiel k pátrovi, prosil ho, aby ho poučil o pravdách viery, a dal sa pokrstiť. (Z knihy *Kresťanská dokonalosť* od duchovného spisovateľa a kňaza Alfonza Rodrigueza, SJ.)

MODLITBA SALEZIÁNA

Istý kňaz salezián sa dostal do väzenia. Spomenul si na slová sv. Dona Bosca: „*Modli sa novému k Panne Márii a ona ťa vypočuje.*“ Keď sa pomodlil už dve novény, ešte stále sedel vo väznici. Panna Mária ho ešte nevypočula. A tak si pomyslel: Keďže som aj tak vo väzení, čo mi bráni pomodliť sa aj tretiu novénu? A tak pokračoval v modlitbe. Dokonca sa dostal na samotku, čo bola celkom malá tmavá cela. Ale on sa neprestával vytrvalo modliť. Na deviaty deň tretej novény vnútorne pocítil šťastie, bol naplnený Božou milosťou a v srdci mal veľký pokoj.

Vedel: teraz ho Panna Matka vypočula. Nie však spôsobom, akým si on myslel, ale tak, ako to chcel Boh. Neskôr porozprával, ako to jasne cítil vo svojej duši, že ho Boh vypočul, že mu dal milosť, aby mohol s pokojom kráčať po svojej ceste úplného odovzdania sa. Takto vrúcne sa naučil modliť až vo väzení. Povedal: „*Už to pre mňa nebolo dôležité, či som bol uväznený alebo slobodný, zdravý alebo chorý, úspešný alebo nie. Bol som v Bohu a Boh bol vo mne.*“

Don Bosco mal teda pravdu: modli sa a budeš vypočutý, podľa slov samého Pána Ježiša: „*Kto prosí, dostane...*“ (Lk 11, 10).

TRPEZLIVÉ UTRPENIE VYKUPUJE

Mahatma Gándhí a jeden misionár kráčali bok po boku počas návštevy misionárskeho mestečka Marianhill pri Durbane v Južnej Afrike – do kostola. Gándhí sa zastavil pred krížom, úctivo sa poklonil a zostal tam nejaký čas stáť. Potom sa obrátil k misionárovi a zašepkal: „*Práve trpezlivé utrpenie nás vykúpi – Indov, Európanov, Afričanov... Váš kríž, otče, hlása veľkú pravdu pre celý svet!*“

KONKRÉTNE KROKY

1. V mesiaci jún, ktorý je zasvätený Božskému Srdcu, si obnovme predsavzatie vykonať si deväť prvých piatkov v mesiaci. Pristupujme k sviatosti zmierenia a sväté prijímanie obetujeme ako zadostučinenie za hriechy zraňujúce Ježišove Srdce. Pán Ježiš sľubuje, že duše, ktoré budú praktizovať a šíriť túto úctu, budú navždy zapísané v jeho Srdci.

2. Pokúsme sa spomaliť. Často máme pocit, že ak nebudeme rýchli, niečo dôležité nám v živote utečie. Nájdime si aspoň niekoľko minút denne, kedy sa zastavíme a uvedomíme si Božiu prítomnosť, jeho lásku a starostlivosť. A prosme Boha o dar trpezlivosti a pokoja napríklad aj touto modlitbou: „*Drahý Duchu Svätý, trpezlivosť je Tvojím ovocím. Prosím Ťa, odpusť mi, že som Ťa svojimi myšlienkami, slovami a skutkami vytlačil/a zo svojho srdca. Prosím Ťa, príď a naplň ma a Ty vládni mojej mysli, vôli a citom. Daj, nech je môj život zakorenený v Tebe, plný plodov trpezlivosti.*“

3. Jedným zo skutkov duchovného milosrdenstva je: **krivdu trpezlivo znášať**. Ak sa stane, že nás samých, to čo robíme alebo okolnosti, v ktorých sa nachádzame, niekto unáhlene zhodnotí, a tým nám ukrivdí, odmietnime myšlienky hnevu a pomsty. Tým vytvoríme priestor na pokojné objasnenie situácie, hoci to môže trvať nejaký čas. Vtedy skutočne potrebujeme Ducha Svätého a ovocie trpezlivosti! Aj to je nasledovanie tichého a pokorného Ježišovho Srdca.

4. Jednou z najväčších cností, ku ktorej rodičia majú viesť svoje deti, je trpezlivosť. Na tie najlepšie veci v živote sa oplatí čakať. Je veľa hier, ktoré podporujú trpezlivosť. Ale môžete to urobiť celkom jednoducho. Keď si s nimi zasadíte semienko, ktoré treba polievať, ale nie príliš veľa, ktoré potrebuje dostatok svetla,vidia, že vzíde rastlinka, ktorá bude pomaly rásť, a keď sa o ňu budú dobre starať, jedného dňa ich poteší krásny kvet. Porozmýšľajte, ako svojim deťom alebo vnúčatám, žiakom na náboženstve alebo hodine katechizmu, môžete predstaviť trpezlivosť ako ovocie Ducha Svätého. So svojimi nápadmi sa s nami môžete podeliť.